

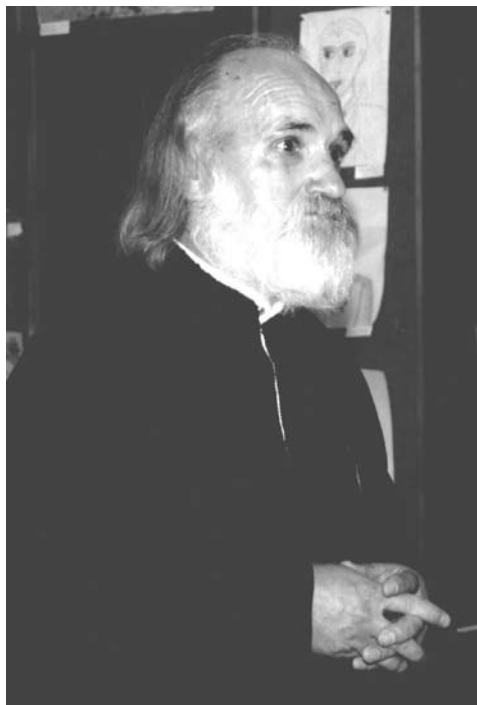
БОРБА®

**Д-р Иван Дочев
(7 януари 1906 – 14 май 2005)**

106 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО И 7 ГОДИНИ ОТ СМЪРТТА МУ

Водач на Българските национални легиони в България (СБНЛ) преди съветската окупация на България (9 септември 1944 г.) и един от създателите на Българския национален фронт, Инк. (БНФ, Инк.), антикомунистическа организация, създадена от българските политически емигранти в Германия през 1947 г.

**Роголюбиви читатели на сп. “Борба”,
боголюбиви християни в Отечеството и в
чужбина,**

Христос Възкресе!

Христовото възкресение е същността, крайъгълният камък на нашата вяра. Възкресението Христово е един божествен акт, с който се обявява тържеството на живота. Със Своето дивно Възкресение Христос Бог ни преведе от смърт към живот и от земята към небето, като потъпка и умъртви смъртта, понеже е Син на Бога. Понесло над себе си победното знаме на Възкресението, християнството влезе в човешката история като огромно, безкрайно в обсега си шествие на светла вяра в живота, на вярата не в смъртта като страшен и неотменим жребий на всяко живо същество, а в живота, който никога не умира – вяра в живота, който идва от Бога на живота и се връща към Него – Възкръснал из мъртвите, вечно жив, вечно красив, вечно блажен. Христос Възкръсна! Гробът на Спасителя Христос е отворен. Възкръсната светлина свети през всички

времена и във всички души, които се разтварят за нея.

В този свят ден, празник на празниците и тържество на тържествата, душите ни пият неговото питие от нетленния източник, бликнал из гроба на Христос, в Когото се утвърждаваме и уповаваме. В този ден да благославяме Христа во веки! Ден е на Възкресение, да просияем от тържеството и един другиму да се прегърнем. И на тези, които ни ненавиждат, да кажем: братя! и всичко да им простим заради Възкресението, както ни подканя светата Църква с умилителния призив на древната пасхална песен от празничното богослужение: **Дойдете всички верни, да се поклоним на светото Христово възкресение, защото ето – чрез кръста – дойде радост за целия свят. Всякога благославяйки Господа, нека възпяваме Неговото възкресение, защото Той, като претърпя разпятие, със смърт смъртта разруши.**

Възкръснатата радост няма обаче да бъде пълна, ако не приемем в сърцата си не само радостната вест за Христовото възкресение, а и Самия възкръснал Христос. Тогава ние ще се обновим и преродим, ще възкръснем за добродетелен и достоен живот.

Христос Възкресе! Нека Възкресението на нашия Спасител и Бог донесе на всеки дом само радост, упование и сили в тъжното ни съвремие. И не само в нашето Отечество, но и по всички други страни, защото Христос дойде на земята и прие кръстната смърт и възкръсна от мъртвите за всички хора и народи от всички времена. Господ Иисус Христос е възкресението и животът: **който вярва в Него, и да умре, ще оживее** (Иоан. 11:25).

Благодатта на възкръсналия наш Господ и Спасител Иисус Христос да озари с възкръсната светлина вашия разум, да освети с изкупителната Си кръв вашите съвести и да изпълни с небесно благословение вашите трудове и надежди за честит живот! Да осени благодатно цялата земя с тържествуващата правда, истина и любов.

Христос Възкресе!

Отец ук. Йордан Н. Василев

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папниковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 61, брой 3

Книжка двеста и първа

Май 2012

Д-р Иван Дочев

Първи стъпки на Българския национален фронт

Началото на българската антикомунистическа политическа емиграция датира от първия ден – 9 септември 1944 г., когато съветската армия окупира страната.

Още преди тази зловеща дата комунистическите партизани, криещи се из планините, бяха издали смъртни “присъди” срещу всички по-видни политически лица – антикомунисти. Такива присъди бяха издадени и срещу водачите на Националните легиони, една от най-изтъкнатите антикомунистически организации у нас.

Когато радиото съобщи, че на 5 септември 1944 г. Съветска Русия обявява война на България и Червената армия навлиза в страната, тогава се постави началото на българската политическа антикомунистическа емиграция.

Всички онези, срещу които комунистите отправяха закани, знаеха, че не ще бъдат пощадени. Очакваше се набелязаните лица да бъдат тероризирани или ликвидирани без съд. Тези хора нямаха друг избор, освен да подирят спасение в други страни, за да не попаднат под издевателствата на уличните тълпи. Знаеше се, че новите власти вместо да спрат,

ще насърчат тълпите, за да ликвидират противниците си, за да останат невинни пред външния свят...

Макар и много малко на брой в първите дни, българските национални антикомунистически емигранти започнаха да се организират в борбата срещу комунизма за свободата на България. Условията, при които бе поставена емиграцията да работи, бяха много трудни.

Първите емигранти се заселиха в Австрия и Германия.

Във Виена бе образувано българско загранично правителство начело с проф. Александър Цанков. Това правителство беше символично и, след загубата на войната от Германия, то преустанови дейността си. Българските емигранти не бяха в зависимост от заграничното правителство на проф. Цанков, нито от резултата от войната. Те бяха патриоти, борци за свободата на България. И макар без подкрепа и малко на брой, българските емигранти се организираха и предприеха дейност.

След края на войната на 9 май 1945 г. и окупацията на Германия от четирите съюзни сили – Америка, Съветския съюз, Англия и Франция, се очертаха известни възможности

за прояви в американската окупационна зона на Германия. Съобразно с това се предприеха първите стъпки в емиграционната дейност. През периода 1945-1950 г. западните сили все още бяха в сантиментални съюзнически отношения със Съветска Русия, поради което не се позволяваше официална дейност срещу Съветския съюз и комунизма. Въпреки това българската антикомунистическа емиграция, макар и разпокъсана, започна работа.

Една от най-първите прояви сред емиграцията беше публикуването през 1946 г. на списание "България", излизащо в Залцбург, Австрия. Много емигранти получаваха с радост първото свободно българско списание, но никой не знаеше къде се печата, редактира и изпраща. Това бе първият апел за организиране на емиграцията. Не след дълго се разбра, че редактор на списанието е Иван Дочев, бившият водач на легионерите в България. Това още повече увеличи интереса, тъй като той бе известен в България като борец против комунизма. От много страни започнаха да се обаждат емигранти и проявиха интерес за предприемане на нещо общо. Създадох се връзки, които се разшириха и закрепнаха. Списание "България" продължи да излиза най-редовно, всеки месец, за едногодишен период. Чрез него се подготвиха условия за образуването на общобългарска емигрантска антикомунистическа организация. Така се дойде до първата среща на емигранти от Австрия и Германия през пролетта на 1947 г. в град Хайделберг, Германия. Присъстваха 21 представители от разни градове, предимно бивши членове от националните легиони в България. На тази среща се реши да се установи връзка между всички български емигранти в Западна Европа и да се свика при първа възможност учредително събрание за организиране на общобългарска емигрантска антикомунистическа емиграция.

Учредителното събрание беше насрочено през Коледните празници на 1947 г. в селището Оберменцинг край Мюнхен, Германия, и се пазеше в тайна. Американците все още бяха формално в съюз със Съветска Русия, имаше опасност да се повдигне дипломатически въпрос, ако научат комунистите.

Тайната бе запазена и на 24 и 25 декември 1947 г. в селището Оберменцинг край Мюнхен се състоя учредителното събрание.

В уречения час залата в малкия ресторант бе препълнена. Делегати бяха дошли от цяла Германия, Австрия, Италия, Франция, Швейцария и други страни. Между присъстващите личаха: г-р Иван Дочев, г-р Георги Паприков, г-р Димитър Вълчев, инж. Ангел Гъндерски, г-р Александър Любенов, г-р Матвей Джейков, г-р Ангел Тодоров, г-р Христо Попов, инж. Генчо Генчев, Кирил Евдокимов, г-р Цанко Станков, инж. Тодор Калоянов, г-р Анатоли Цанков, майор Тодор Жеков, Константин Божилов, Милети Начев, Илия Златаров, Алеко Копринков, Пенчо Цокев, Димитър Недев и много други.

Д-р Иван Дочев откри заседанието. Той беше натоварен да го председателства. Разискванията бяха открити. Един след друг делегатите вземаха думата и говореха за готовност за борба и жертви. **Съзнанието, че свободата на България няма никой да ни погари, а трябва да се извоюва, беше импулсът в разискванията и предложенията.** Всички до един съзнаваха отговорността, която поемат на това историческо учредително събрание.

При пълно единодушие се реши да се образува общобългарска антикомунистическа емигрантска организация, която да се именува **Български национален фронт** – противоположна на комунистическия лъже Отечествен фронт.

Програмата на организацията бе приета единодушно със следните точки:

- "Безкомпромисна борба против комунизма, комунистическата идеология и системата за управление.

- Борба до крайна победа за освобождаването на България от червеното робство, установено на 9 септември 1944 г.

- Премахване на насилнически установения комунистически строй в България.

- Обезсилване на всички правителствени наредби и закони, наложени от комунистическото правителство в България, противоречащи на интересите на народа и държавата.

- Пълно зачитане на вековните национални идеали на българския народ и гарантиране на правото му да живее свободно в справедливо

и законно ръководена независима държава с демократично управление.

– Осигуряване на всички граждани в утрешна свободна България за еднакви права и задължения без разлика на произход, вероизповедание или социално положение.

– Гарантиране правото на частна собственост, частна инициатива, справедливо възнаграждение на труда и правилно разпределение на богатата.

– Създаване и поддържане на приятелски политически отношения и икономическо сътрудничество с всички съседни свободни страни на базата на пълно зачитане независимостта на всяка държава и нейните народни интереси.

– Възстановяване на Търновската конституция като основен закон на Великото народно събрание, което да реши, съобразно свободно изразената воля на народа, какъв ще бъде бъдещият строй и управление на страната.

– Засилване влиянието между приятели и отговорни фактори в страните на Свободния свят за каузата на българския народ в борбата му за освобождение от комунистическо робство.”

След приемането на тези принципни основни начала от програмата на Българския национален фронт се утвърдиха и основните точки от устава на организацията, които определят организационната структура и състава на ръководството. Временно бе прието организацията да се възглавява от едно тричленно ръководство с равни права на членовете му. За такива бяха избрани г-р Иван Дочев, г-р Матвей Джейков и инж. Ангел Гъндерски.

Реши се Българският национален фронт да почне издаването на свой боен орган – вестник под надслов **“Национална България”**. За редактор бе избран г-р Димитър Вълчев.

(Следва)

Венелин Бараков

Живият дух на комунизма

Какво е комунизмът? Не комунизъм, защото ще трябва да обяснявам теория и така рискувам да изпадна в продължителна теоретична прогресия, а комунизмът?! Нали вече 22 години имаме демокрация, редовни избори, свободно мнение и пазарна икономика. Защо отново се връщам в мътното време? За да дам отговор на въпроса, е задължително да отида отвъд думите и понятията. Думите са просто материал и като всеки материал са несъвършени, често недостатъчни, за да бъде обяснен един процес, епоха или тип обществени отношения. Важно е умението да се борава с тях, да се подреждат. Който съумее в подреждането на материала да пресъздаде живия живот, е гений, доближил истината, битието, разкрил е неговата цялост. Това се е отдавало само на големите майстори на словото или изкуството. Моят опит е повече от скромен. И все пак...

Мнозина свързват комунизма с управлението на Т. Живков, с кебапчетата по 30 ст., бирата по 32 ст., бензина по 1 лев при средна месечна

заплата около 200 лева. За комунизма преди Т. Живков и “народния съд” – не ми се говори. Гнус ме е и ме е срам. Иначе беше тихо и кротко. Народът нямаше право на стопанска инициатива, на свободно движение по света, на свободно мнение, на духовна свобода, но имаше право на телесно материално съществуване. Към този материалистичен начин на живот трябва да добавим евтиното море и, разбира се, построените по онова време къщи. Всеки можеше да построи дом – строителните материали бяха евтини, а шуро-баджо услугите не се заплащаха, например превоз, защото имаш приятели и те са насреща. След време те пък опират до тебе. Така вървеше светът. Така върви и сега...

Комунизмът изгради един материалистичен свят, воден от колективизма и колективното начало. Този свят стъпваше върху общите средства за производство, държавната собственост, планираното стопанство и ръководната роля на партията. Върху тези принципи на марксовия детерминизъм се опираше идеята за класовата

борба, властта на пролетариата и борбата срещу комунистическата диверсия. **Комунизмът изгради един силно идеологизиран свят, свят на митове и сладки идеали. Умело дирижиран от една шепа висши функционери и всемогъщата Държавна сигурност (ДС).** Какво е положението 20 години по-късно? Коя ли партия след промените, като изключим СДС, се опря на хората, на интелектуалния елит и бе извикана на живот от стремежите и нуждите на гражданите. Просто няма такава. Дори СДС се изроди от Иван Костов – бивш преподавател по политическа икономика. Това, на което сме свидетели, са лидерски тип партии – НДСВ, ГЕРБ, “Атака”, силно консолидирани около своя водач и лидер, разчитащи на неговата популярност и размах. Тези партии лесно се формират, когато има недоволство от предишно управление. Те разчитат на борбата срещу предварително набелязан враг или партия, която те фашизират и набеждават за виновна за лошата ситуация в България. Най-често това е БСП (с основания), която съществува, за да крепи статуквото в България. И когато се изчерпи целият управленски ресурс, да се върне в управлението като заложни на емоциите и бляновете по миналото. БСП е постоянният резервен коз. **Питам се за кого гласуваме всъщност ние? Кой реди ребуса в България?** Това са лица без политическа принадлежност, защото олигархията няма политическа идентичност. Тя се интересува от собственост, земя и най-вече от пари. А българският народ е заспал. **Нашите политици пеят приспивни песни, докато си разпределяха собствеността, наследена от комунизма. Това го направиха и леви, и десни, и всякакви.** Олигархията няма цвят. Зад нея стои старата ДС и синчетата на старата номенклатура. Тя застава зад всяка нова партия, без значение дали е лява, или дясна, след като старите загубят доверието на хората. Тя финансира издигането на всеки следващ нов лидер, който трябва да бъде изкаран като новия месия. Бившата номенклатура овладя икономиката или това, което остана от нея; правоверните комунисти станаха най-ревностните капиталисти. Капиталът на държавата беше и остана у тях. Затова народът има нужда някой да го стръска от време на време, като го изправи пред собствената му

действителност, пред собственото му битие, пред собствените му душмани. **Борбата не е за политика с определен цвят, а за политика на достойнството.** Ако ние сами не влезем в битка със себе си, нито санкции от Брюксел, нито пламенните речи на Меркел и Барозу няма да помогнат. **Битката е тук, в българското общество.** Или ще казваме истината и ще казваме “Аз не съм от тях и не желая да работя и живея по този начин”, или ще се свиваме както досега – всеки в черупката си. Това е живият призрак на комунизма, който сега е сменил премяната, системата, но мисленето е същото. Като в онази приказка за вълка. Както е казано: „който е имал, пак ще има”. Всичко тече и всичко се забравя. Ние сме само свидетели.

В политиката и в реалния живот властва силата, не писаните или етичните правила. В България по-скоро няма истински лидери, няма водачи. Има интереси, които се обслужват от лидерските партии. Хората не вярват, защото са били лъгани не веднъж. Доверието в обществото е разрушено. Тогава?! Пак опираме до проблема с лидерството. Или до промяна на политическото мислене. Политическата система у нас е нещо сбъркана. Върви се отгоре надолу, а трябва да е обратното – от частното към общото. Това мислене ни го завеща комунизмът. Хората не се изслушват, никой не дискутира проблеми. Пътят е един – всеки да дава личен пример. Всеки да работи това, което може да прави най-добре, въпреки всичко и всички. Съюзници ще намери по пътя, които да го подкрепят, стига да е искрен.

Според комунистическата доктрина и историческия материализъм отделната личност няма решаваща роля в развитието на историята и прогреса. Личността, респективно отделният човек, е маргинализирана за сметка на обществото и обществените отношения. Нещо повече. Общественото съзнание беше приспивано. Най-силното оръжие за това бе играта с емоциите на хората. Миналото се митологизира, героят партизанин – идеализира. Историческите факти се тълкуват спекулативно до степен да се изостри и формира сляпа вяра – светлото бъдеще. След емоционалната окраска идва действието, напрежението, личните постижения на хората на изкуството или спорта

се представяха като обществени, колективни, като заслуга на цялото общество. Ето го дефектиралото мислене. Сменихме системата, но менталитетът остана. Затова сега ни налегна униинието. **Докато държавата не бъде изчистена от комунистическия умствен боклук, няма да има напредък в социален план.** Докато битието определя съзнанието, няма да можем да говорим за истински свободна личност. Необходимо е друго съзнание, друга менталност – менталитетът изгражда структурите. Това е точно обратното на битието определящо съзнанието. Творчеството, въображението, креативността, предприемачеството, интелектът формират култура, производство, фирми и туризъм – нов цялостен начин на живот. Това ново мислене не означава да чакаш някой нещо да ти подхвърли или промени в държавата. **Личностите изграждат икономиката, създават културата и правилата в обществения живот върху основните демократични принципи.** От средите на различните социални слоеве трябва да излезе новият политически елит, който да поеме държавността, управлението, което да следи за спазването на законите от всички. Правителство, което задава правилата и контролира само най-важните икономически ресори, от които зависи националната сигурност – комуникациите, енергийната система и източниците на суровини. Всички останали социални отношения са въпрос на саморегулация вътре в общността – корупция, престъпност, безработица и т.н.

Комунизмът в България създаде консуматорското мислене и консуматорския начин на живот. Той създаде и очакването нещо да се случи някъде в бъдещето, да се изгради, да се направи, но забележете – от някого друго, който взима решенията, определя курса и посоката – светлото бъдеще. **Кризата в България е дълбока,** но не е чак толкова от финансово естество. **Тя е резултат от пагубното разграбване на социалистическата собственост чрез престъпна приватизация и кражба на държавното имущество.** И преди се крадеше, и сега се краде. Както пише писателят Ст. Цанев, през комунизма крадяха всички – от партийните функционери до обикновените работници. Всеки според поста му, партий-

ната длъжност и мястото в обществената йерархия. Сега останаха да крадат само политиците и свързаните с тях фирми. Това създава напрежение, неравнопоставеност. Клати се цялото общество и се пука по шевовите, защото има несправедливост. Някои се чувстват прецакани, особено онези, които виреха двата пръста и мръзнеха по площадите. Та нали всички тръгнахме от една точка на 10 ноември 1989 г.? И как няма да ни боли за доброто старо време? Как да не говорим с благоговейно умиление за него, с лека, почти носталгична нотка?! Битието определя съзнанието. Умно! На това ни учеха политиците преди, на това ни учат и сега. Който може да изтегли кредит, да подхване бизнес или фирма, все връзка двата края. Блажени останаха тези, които чакат да се вдигне минималната работна заплата или да се появи новият месия. Първо беше другарят Иван Костов, после докараха царя. На бат' Бойко песента му е изпята. Вече гласят следващия. Повейт на комунизма още лъха лицата ни и ни изправя косите.

Членството на България в Европейския съюз създаде възможност за ясни и точни правила на развитие. Остава само да се намери вътрешният ресурс и потенциал, да се отприщи енергията на хората за добро. За това е необходимо обръщане на ума и напъгане на волята. Един процес, мъчителен за повечето българи, свикнали да живеят с убеждението, че битието определя съзнанието. Както изтъкнах по-горе, е точно обратното. Животът го доказва.

В политическото пространство е необходимо ново СДС, СДС на християндемократичните ценности. Българското общество трябва да се пребори с полуграмотността и ченгетата в политиката. Тези процеси с България не стават заради безграничната мощ на парите, заради консуматорското мислене. Те могат да бъдат инициирани само от достойно хора с творческо мислене и въображение, жадни за истински неща.

Преди време философът Ерих Фром формулира основния житейски въпрос на съвременността – да имаш, или да бъдеш. Решението му е дълбоко лично. **Политиката е проекция на личностните отношения в едно общество.**

Намерихме ли като личности, като общество решение на този въпрос?! Не са ли парите под масата, консултантските услуги и комисионните по обществените поръчки най-големият бич на нашето съвремие?! Въпроси... При всички положения става дума за законна кражба. Кражба, престъпление, което трудно може да бъде доказано заради навързаните като свински черва власт, съд и прокуратура. Тарикатлък, който е издигнат в култ като висш интелектуален маньовър, с който се демонстрира

сила, надменност и пренебрежение към плебса – обикновените хора, които скромно работят за насъщния и които, за зла участ, не са избрани да постигнат това висше човешко прозрение. Ха сега си задайте въпроса жив или мъртъв е духът на комунизма?! **България е изправена пред най-важната си политическа задача – смяната на политическия елит. Този процес не търпи отлагане. Той трябва да започне тук и сега, елит, който да бъде!**

Комунистически терор

Разстрелът на 9 септември в местността Бялата вода, Малкотърновско

Уважаеми господа,

Преди няколко дни ми попадна случайно една статия от Васил Лаков, озаглавена “Златото на Бялата вода”, отпечатана във вестник ПОД ЛУПА през 2008 г. За съжаление не успях да установя датата и номера на броя, в който тя беше отпечатана. Тъй като съм син на един от убитите на 9 септември 1944 г. в местността Бялата вода, интересува ме, естествено, какво се пише по този въпрос. Правени са досега много догадки, предположения, разпространявани са неверни слухове, някои от неосведоменост, други от злонамерено – по комунистически. Като например обстоятелството, че носели килограми злато, а всъщност всеки е носел със себе си личните си вещи, необходими за изпълнение на командировъчните задачи.

След 1989 г. аз лично се срещнах със свидетели на убийството, чиито разкази записах и предавам в моето описание.

С уважение

Георги Василев Чаракчиев

Баща ми, Васил Георгиев Чаракчиев, завършил френския колеж в Бургас, заемаше до 9.IX.44 г. различни ръководни длъжности в областните служби на гр. Бургас. До 9.IX.44 г. заема длъжността началник на Административния отдел към Областната дирекция на полицията в гр. Бургас.

След присъединяването на Южна Добруджа към България през 1940 г. е командирован в гр. Добрич за административното уреждане на Новите земи. През пролетта на 1944 г. е командирован към щаба на 3-та Балканска пехотна дивизия в гр. Ямбол. На 9.IX.1944 г. баща ми с две леки коли и 8 негови колеги от Бургас и Варна (петима от Бургас и четирима от Варна) са били на път за Малко Търново, граничен пункт на турската граница, след като получават информация, че Турция трупва войски на българската граница. Като началник на Административния отдел към Областната дирекция на полицията баща ми е бил отговорен за граничния контрол в

Васил Георгиев Чаракчиев

Бургаска област. Около 14.30 часа двете леки коли спират за малко на шосето до чешмата в местността Бялата вода, малко преди с. Звездец, Малкотърновско. 9.IX.44 г. е бил един горещ ден и пътуващите са искали да се разхладят и пият вода от чешмата. Девет души слизат долу в дерето, където се намира чешмата. От мястото, ниско долу в дерето, където се намира тази чешма, шосето вече не се вижда и е невъзможно да се наблюдава случващото се горе на шосето. Аз лично съм посещавал това място вече многократно, разбира се, след 1989 г. Преди това не беше възможно, беше необходим открит лист като гранична зона, а такъв от МВР на нас никога не ни беше издаден. Двете коли и шофьорът на едната кола – Киро Николчев от с. Звездец, Малкотърновско, остават горе на шосето.

На 6 септември 1944 г. Съветският съюз обявява война на България. Разузнавателна рота към Трети гвардейски механизирани корпус от южното крило на Червената армия преминава българската граница на 8 септември сутринта. Двама офицери и десет бойци, натоварени на два бронетранспортъра и подчинени на капитан Николай Ефимич Орлов, получават нареждане лично от маршал Толбухин бързо да достигнат граничния пункт при Малко Търново. При внезапната поява от завоя на двата руски бронетранспортъра, водени от кмета на с. Крушевец комуниста Иван Чанев, шофьорът Киро Николчев пръв попада в ръцете на руснаците. След това те слизат по пътеката към чешмата и виждат долу около чешмата 8 души. Деветият в този момент е бил в близките храсталаци по нужда и е станал ням свидетел на случващото се. С насочено оръжие руснаците извеждат тези 8 души отново горе на шосето. Тук единственият обвинител и свидетел е кметът на с. Крушевец, Иван Чанев. Той разпознава измежду десетината пленници петима висши бургаски полицаи и ги представя на руснаците като “български фашисти”. Това е достатъчно цялата група да бъде “осъдена” на смърт. Този импровизиран и светкавичен “народен съд” е организиран на полето. Той е типичен за революционната психология на онези, които провеждаха преврата на 9 септември 1944 г., с помощта на Съветската армия.

Киро Николчев, след като обяснява, че е обикновен шофьор, е оставен жив. Горните признания за разстрела в местността Бялата вода до с. Звездец, Малкотърновско, направени от Иван Чанев и командира на руския отряд – казаха капитан Орлов, са публикувани по време на комунистическия режим в три поредни броя на бургаския вестник “Черноморски фронт” на 10, 11 и 12 юли 1975 година, под заглавие “Първият ден”, когато никой не е очаквал, че приближава краят на всемогъществото на “червените витязи” по целия свят.

Преди злодеянието на обречените са отнети пръстените, часовниците и всички ценни предмети. На последната ни среща с Киро Николчев през м. август 1948 г., дни преди изселването ни в с. Тича, ок. Котленска, на която аз също присъствах вече 8-годишен и от която си спомням всичко казано, той отново разказа, че баща ми, след като е предал пръстена си с инициалите ВЧ (Васил Чаракчиев) и ръчния си часовник, е отказал да сваля брачната си халка. Командирът на руския отряд, казахът капитан Орлов, го удря с юмрук в лицето и с пистолет, опрян в гърдите му иска златната халка. Тогава баща ми бавно сваля халката от пръста си и вместо да я постави в протегнатата ръка на руснака със силен замах я захвърля в близките храсталаци, така че никой вече не можал да я намери. След приключване на мародерската акция 8-те души биват разстреляни. Деветият от групата, който е бил в храсталаците по нужда, не се издава и остава жив. Останал обаче сам, той се връща в Бургас и се предава в милицията. На последвалите процеси на т.нар. “народен съд” той бива естествено също осъден на смърт.

Разстреляните са:

От Бургас: Петър Соларов – областен полицейски началник, Никола Димитров Мандров – началник на Държавна сигурност към Областната дирекция на полицията, Васил Георгиев Чаракчиев – началник на Административния отдел към Областната дирекция на полицията, Георги Григоров – полицейски началник, Георги Чакаларов – полицай.

От Варна: 4 души, чиито имена не са ми известни.

По този начин се ликвидираха администратори, политици, полицаи, верни пазители на законите, осветени от Търновската конституция, една от най-демократичните конституции в света. Българската полиция до 9.IX.44 г. беше верен страж, който обезпечава спокойствието и сигурността на българския гражданин. Пази живота и имота му и най-вече се бори срещу тъмните сили, които по нареждане откън се опитваха да всяват смут, да организират метежи, атентати, убийства на невинни хора и всичко друго, каквото може да роди един престъпен ум. И ако не беше влязла в България Съветската армия, то тя щеше да доведе до край започнатото благородно дело за ликвидиране на това човешко зло – комунизма в България. Защото комунизмът, националсоциализмът (Хитлеровият фашизъм), италианският фашизъм са братя близнаци. Доказа го дори и философът-марксист Желю Желев в книгата си „Фашизмът“. Едните – извършили престъпленията си срещу човечеството на расова основа, а другите – на класова.

Случаен свидетел на разстрела става и 18-годишният овчар от село Бяла вода, Малкотърновско – Димо Тодоров Кехайов, който с брат си е пасял стаго овце на отсрещната поляна. Трупове на избитите са погребани от овчарчето Димо, съселянина му Добри Цветков и още няколко възрастни селяни от същото село. Според разказа на очевидеца Димо Тодоров Кехайов, разказан лично пред мен на срещата ни през 1993 г. в гр. Бургас, някои от селяните от село Бяла вода (очевидно комунисти), участвали при заравянето на трупове, са се гаврили с тях. Гаврили са се с мъртви тела, което потвърждава садистичния характер на комунистите, който те демонстрираха и на последвалата кървава вакханлия над цвета на българската нация. Според думите на Димо Кехайов съвестта на един от тези селяни от с. Бяла вода не издържала и той се самоубива, като се хвърля в кладенеца на селото.

Няколко дни по-късно, след разстрела, при един бургаски златар влиза руски войник и предлага за продажба пръстен, на който са гравиран инициалите „ВЧ“ (Васил Чаракчиев). Златарят мигновено познава своята собствена изработка, но си замълчава. Руснакът иска пари само за един литър водка, затова сделката става. На следващия ден златарят посещава Мара – съпругата на Васил Чаракчиев, разказва ѝ за случилото се и ѝ предлага пръстена на нищожната покупна цена. Така майка ми се убеждава окончателно, че съпругът ѝ е убит, но не успява да откупи пръстена, защото не разполага и с малката сума пари, а децата ѝ вече гладуват.

На последвалите процеси на т. нар. народен съд през февруари 1945 г., 5 месеца след убийството, баща ми беше **осъден посмъртно (!)** на смърт, (на 4 февруари 1945 г. от Втория състав на Бургаския народен съд и на 19 февруари 1945 г. от Първия състав на Ямболския народен съд), с конфискация на цялото ни имущество, а семейството ни (майка ми, сестра ми на 14 г. и аз на 8 г.) беше 7 г. изселено – 1 г. в с. Мировци, Новопазарско и 6 г. в с. Тича, ок. Котленска.

Във връзка с убийството на баща ми на 9.IX.44 г. и издадените посмъртно, 5 месеца по-късно, присъди от т.нар. народен съд впечатляващ е фактът, че към тях няма приложен смъртен акт. Колкото пъти майка ми е подавала молби за получаване на смъртен акт за съпруга си, от бургаския народен съвет са ѝ отговаряли, че не могат да удостоверят по никакъв начин този факт. С писмо № 37535 от 28.XII.1945 г. на Бургаското градско общинско управление ни се удостоверява, че *“на том 5, стр. 96, фигурира семейството на Васил Георгиев Чаракчиев, състоящо се от 4 члена, а именно:*

- 1) от самия него, роден на 29.I.1903 г.
- 2) съпруга – Мара, родена на 29.XII.1903 г.
- 3) дъщеря – Рона, родена на 1.I.1934 г. и
- 4) син – Георги, роден на 24.VI.1940 г.

Общината не може да издаде удостоверение за наследниците на Васил Георгиев Чаракчиев, понеже от направената справка по регистрите за гражданското състояние в общината, не се указва да има съставен акт за смъртта на Васил Георгиев Чаракчиев.”

С писмо на община Бургас от 02.09.2002 г. в отговор на моята молба вх. № ЦД-94-Г-25/27.08.2002 г. ми се удостоверява, че в “архивния регистър на населението в община Бургас няма данни за съставен акт за смърт на лицето Васил Георгиев Чаракчиев”.

За закона – жив. За семейството – мъртъв.

Всъщност нежеланието на българските власти да удостоверят смъртта на баща ми (и хиляди други подобни случаи в България) е разбираемо. В един смъртен акт се регистрира датата и причината за смъртта на лицето. По този начин обаче става видно, че смъртта (убийството) е настъпила 5 месеца преди издаването на смъртни присъди от т. нар. народен съд, т.е. съдени са вече мъртви хора.

Доказателство за неправомерността на тези присъди и съдилища!

От инж. Георги Василев Чаракчиев, Кемнитц, Германия
Син на убития Васил Георгиев Чаракчиев

Катин – това е комунизмът!

Както гласи поговорката, времето всичко разкрива: първият президент на Русия Борис Елцин призна публично, че на 5 март 1940 г. съветското Политбюро решило да бъдат избити полските офицери и други лица, задържани в лагерите Козелск, Старобелск и Острашков. В допълнение Елцин предаде на полското правителство запазените документи по престъплението.

Както е известно, след разгрома на Полша през септември 1939 г. по споразумение с Хитлер Сталин окупира част от полската територия. Висшите немски офицери били недоволни, че с немска кръв се дава територия на СССР, но решението на двамата диктатори било такова. С този акт част от полските военнослужещи и други овластени лица попадат в съветски плен, а друга част избягват в съветската зона, за да се спасят от германски плен.

Съветските власти обаче, верни на своята зверска природа, решават да ги избият, без да съобразяват, че изкопават пропаст за векове между полския и руския народ.

Но след година избухва германско-съветската война и Полша и СССР стават съюзници. Полска делегация, начело с генерал Андерс, посещава Сталин и пита за полските офицери от трите лагера, за да ги включи в новата полска армия, създавана на съветска територия, да се сражава срещу германците. “Избягаха в Китай” – нагло ги излъгал кремълският сатрап. Гузно мънкали и другите високопоставени болшевишки началници.

Истината за жестоката участ на полските военнопленници обаче достига до Лондон в емигрант-

ското полско правителство на генерал Владислав Сикорски.

В своите “Мемоари” (т. 4, с. 683-686, бълг. превод) Чърчил пише: “В началото на април 1943 г. Сикорски дойде на обяд на “Даунинг стрийт”. Той ми каза, че разполага с доказателства, че съветското правителство е избило 15-те хиляди полски офицери и други затворници и че те са били заровени в общи гробове предимно в горите около Катин. Наистина, разполагаше с много доказателства.” “На 13 април – продължава Чърчил – германското радио публично обвини съветското правителство за изстребването на 14 500 поляци в трите лагера и предложи да се проведе международно разследване на място, за да се установи тяхната съдба.” От своя страна, полското емигрантско правителство в комюнике от 17 април 1943 г. съобщава, че са направени постъпки пред Международния червен кръст в Женева да се изпрати делегация в Катин,

“Без изключение – изстрели в тила” – хърватският професор Милославич демонстрира на ръководителя на комисията проф. Бутц своите изследвания

която да проведе разследване на място. Международната организация обаче дипломатично отказва – трябвало да получи покана и от съветското правителство, а такава нямало. Тогава германското правителство организира собствено международно разследване предимно от европейски лекари и криминалисти.

Мемориалът на Катин

Постъпката на Сикорски не се одобрява нито от Англия, нито от СССР, които имали интерес да запазят съюза си през войната. И наскоро Сикорски загива „при самолетна злополука“ на Гибралтар, предизвикана или от английските, или от съветските тайни служби, което не е установено и до днес.

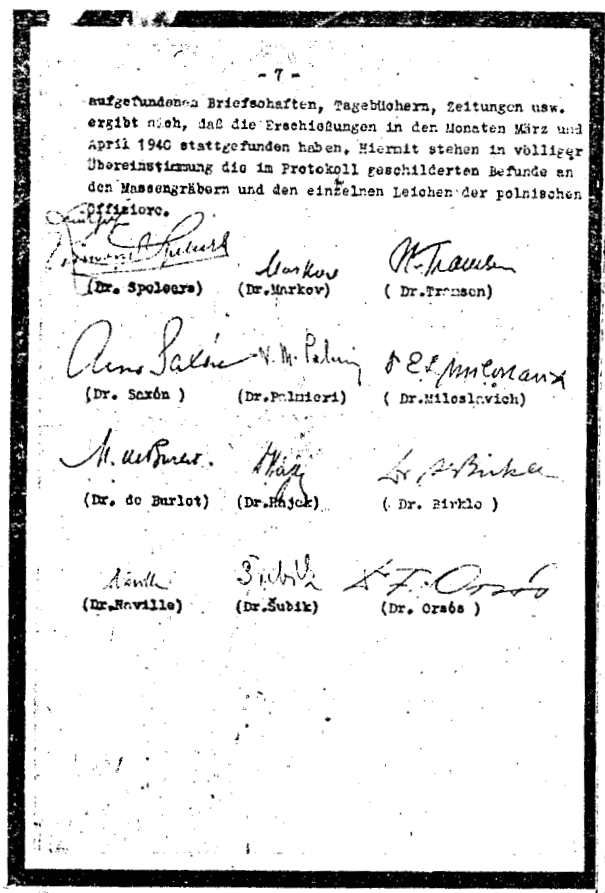
Съветското правителство, разбира се, веднага след разобличаването, започва да фабрикува доводи, че злодеянието не е негово дело, а на германците. През септември 1943 г. районът на Катин отново преминава под съветска власт и съветското правителство съставя комисия за разследване на случая, състояща се предимно от руснаци. Докладът ѝ през януари 1944 г. твърди, че при бързото отстъпление на Червената армия през юли 1941 г. трите лагера са попаднали в ръцете на германците и те са избили поляците. Невероятно, бележи Чърчил, че „при смяна на стражите“ никой не е избягал.

В наглостта си съветското правителство се опитва чрез своя прокурор Руденко, в Международния наказателен съд в Нюрнберг да включи деянието в Катин и Виница като обвинение срещу германското правителство и конкретно срещу Гьоринг. Но 11 полски емигрантски организации и самият Чърчил се противопоставят и така едно от най-тежките военни престъпления отминава ненаказано.

За разлика от съветските усилия за оневняване, свиканата от германците международна анкетна комисия излиза с убедителен подробен доклад. В него се казва, че са намерени над 10 хиляди трупа в масови гробове, че документите, намерени по тях, и възрастта на дърветата, засадени върху масовите гробове, свидетелстват, че екзекуцията е от април 1940 г., когато районът е бил под контрола на СССР. В анкетната комисия участват лекари и криминалисти от Белгия, Дания, Италия, Полша, Румъния, Словакия, Унгария, Швейцария, Аржентина, Сърбия и България.

В българската делегация участват д-р Марко Марков – доцент по съдебна медицина в Софийския университет „Св. Климент Охридски“, д-р Георги Михайлов – асистент по съдебна медицина в същия университет, архимандритите Йосиф, Стефан и Николай и Борис Коцев – директор на Дирекцията за национална пропаганда. През април 1945 г. те са подсъдими пред Трети върховен състав на „народния“ съд с председател Борис Лозанов и обвинител Димитър Вапцаров. За да се спаси от грозящото го смъртно наказание д-р Марко Марков дава друго тълкувание на присъствието си, но от разказа му пред 12-членния състав на „съда“ научаваме страшни подробности.

По сведения на 5-6 местни жители, които германците пазели с охрана да не бъдат убити, особено един сбръчкан селянин (Киселов – б.м.), били разкопани през април 1943 г. ямите в Катинската гора, а тези край Виница били разкопани през юли с.г. Копаели съветски военнопленници. В ямите лежали хиляди трупове – германците говорили за 10-12 хиляди трупа. Те били наредени като сардели, глава до глава, с дупка по черепите, на пластове с очите надолу. Докато били там разкрили една яма във вид на буквата „Г“ с 1200 трупа. От ямите и труповете вадили лични и военни вещи – ботуши, пагони, ордени, документи за военни отличия и особено много снимки. На саморъчно направена дървена табакера пишело „Козелск“ и дата. Всеки лекар посочвал кой труп да му извадят, слагал му пореден номер и го аутопсирал на маси, сковани от дъски. Вещите, намерени в дрехите му се описвали в протокола. Първото обследване станало в Катин от 28 април до 1 май 1943 г. Времето още било студено и нямало мухи, а миризмата била поносима. Обаче обследването на ямите край Виница станало през юли и имало безброй мухи, миризмата от труповете била непоносима, затова много ями останали неразкопани. Селянинът със сбръчканото лице (Кисело) разказвал, че през март

и април 1940 г. от Русия на близката гара идвали влакове с по 2-3 вагона, пълни с полски офицери с багажа им. От гарата със закрити камиони ги откарвали към Катинската гора и после се чували изстрели. Днес е ясно защо са били тези изстрели. На това злоещо място полската държава изгради мемориал. На път за него, за поредното възпоманение, загина при самолетна катастрофа полския президент Лех Качински и 96 от най-първите хора на съвременна Полша.

Иван Григоров, Бургас

Протоколът на 12-членната лекарска комисия за Катин, подписан на 30 април 1943 г. в Смоленск, подписан от:

*д-р Шпелерс – Белгия;
д-р Марков – България;
д-р Тралзен – Дания;
д-р Захсен – Финландия;
д-р Палмиери – Италия;
д-р Милославич – Хърватия;
д-р Де Бурле – Холандия;
д-р Хажек – Протектората;
д-р Мириле – Румъния;
д-р Навил – Швейцария;
д-р Субик – Словакия;
д-р Ориес – Унгария*

(сп. "Сигнал", кн. 12, юни 1943 г.)

Един
живот...

Пет месеца от смъртта на д-р Христо Попов – член на Българския национален фронт от 1948 г.

Христо Попов е роден в Свищов на 4 януари 1921 г. и завършва земния си живот на 19 ноември 2011 г. в Сантафе – САЩ.

Средното си образование получава в България. Още като ученик приема идеите на Съюза на българските национални легиони (СБНА) като свои и става не само негов член, но и един от активистите му в ученическа възраст.

След гимназията записва да следва и завършва правния факултет на Софийския университет.

Преди окупацията на България от съветските войски в края на Втората световна война и настъпването на периода на комунистическа диктатура в родината ни заминава за Хайделберг – Германия, където продължава следването си, защитавайки докторат по правни науки. Там той продължава членството си в заграничната секция на Съюза на българските национални легиони, където отново е активист и един от ръководителите му.

C. Popoff

Окупацията на България (9 септември 1944 г.) от съветските войски се осъществява, когато той е студент в Германия. Неговото национално чувство за отговорност пред родината предопределя и по-нататъшния му живот. Той отказва да се завърне в окупиранията си комунистическа родина и веднага се включва в редиците на българските емигранти, които от своя страна са организирани в асоциация за борба против окупаторите и освобождаването на България от чужди и свои (в лицето на българските комунисти) потисници и убийци. Участва във Виена в организирането на българския антикомунистически корпус и в работата на Българското загранично правителство начело с проф. Александър Цанков.

През 1947-1948 г. заедно с г-р Иван Дочев, г-р Вълков, г-р Паприков, г-р Жейков, Ангел Тодоров и други млади българи, отказали да се завърнат в окупирана комунистическа България, поставя началото на Българския национален фронт (БНФ). Това е организацията, която обединява останалата заграница на България емиграция в борба против комунизма и съветската окупация. При създаването ѝ Христо Попов изпълнява секретарски функции и води първия организационен протокол и резолюция на новата организация (вж. фотокопието).

Участващи в комисията по резолюцията: д-ръ Паприковъ, Дим. Недев, д-ръ Жейковъ, инж. Гъндерски. Секретаръ: Хр. Поповъ.
Взетата резолюция да се напечата въ вестниците и списанията.

Резолюция

Българската национална емиграция, представена от делегати на Бълг. противоболшевишки съюз, Бълг. клуб – Мюнхенъ, Национално-полит. Центъръ "Демократически сговоръ" и Идейния кръгъ "Защита", въ заседанието си на 27.12.1948 г. въ Мюнхенъ възвестява решението си да съгласува своите сили за единна борба противъ всички външни и вътрешни врагове на България, вдъхновявайки се отъ следните основни начала:

1. Бълг. национална емиграция съгласува своите усилия и представлява всички български национални сили.
 2. Бълг. Н. Емиграция отрича узурпаторския болшевишки режимъ отъ 9 септември 1944 и счита всички негови държавни актове за нищожни по начало. Борбата за унищожение на този режимъ е прѣка задача на бълг. нац. емиграция.
 3. Бълг. Н. Емиграция държи на Търновската конституция и нейното цѣлостно възстановяване, което гарантира демократическия режимъ въ България.
 4. Бълг. нац. емиграция счита българския народъ за самобитенъ по произходъ, стѣлбъ на българската държавна самостоятелност и на българските национални идеали. Тя отрича всѣка форма на панславизъмъ.
 5. Бълг. нац. емиграция отричатъ всѣка форма на диктатура отъ лѣво или дѣсно и е противъ съсловния и класовъ принципъ на държавното устройство и управление.
 6. Бълг. национална емиграция е за възстановяване на частната собственостъ, социално разпредѣление на богатата, покровителство и справедливо възнаграждение на селския, работнически и интелектуаленъ друфъ като основа на народното стопанство.
 7. Бълг. национална емиграция търси опора за свободата и независимостта на България въ западните демокрации.
 8. Бълг. национална емиграция е за добросъседски отношения и за международно сътрудничество въ организиране на новъ международенъ редъ и мирно творчество.
- За установяване на организационните форми на сътрудничество се излъчва една комисия отъ по единъ представител на гореспоменатите политически срѣди.

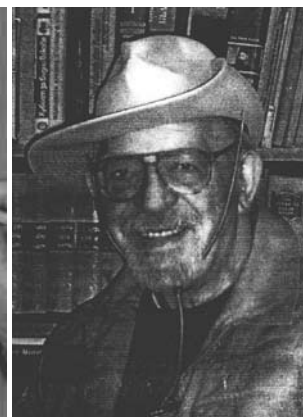
печата се за първи път
Резолюция.
(Хр. Поповъ)
Бълг. национална емиграция отрича
на св. делегати на
Бълг. противоболшевишки
съюз, Бълг. клуб – Мюнхенъ
Национално-полит. центъръ "Дем. сговоръ",
Идейния кръгъ "Защита"
и съгласува си на 27.12.48 г. решението си
въ Мюнхенъ (прѣдседателъ) решението си
да съгласува своите сили за единна
борба срещу всички външни и вътрешни
врагове на България, възстановяване на
своя самобитенъ и национален характер.

Христо Попов се очертава като всестранно развита личност, използваща възможностите си за популяризиране на България по цялото земно кълбо, което е обиколил на шир и дълж.

От Германия той емигрира в Бразилия, където се задомява. Въпреки че е юрист и доктор на юридическите науки, по дарование е и си остава до края на живота художник, писател и пътешественик.

Особен интерес представлява книгата му “На лов за чудеса”. На 220 страници са събрани невероятните истории на световните чудеса, илюстрирани на 40 страници с цветни снимки. (Тук е мястото да направим съобщението, че книгата може да се получи от представителството на БНФ в България след обаждане на телефоните, поместени в сп. “Борба”.)

Освен в Германия той живее в Северна и Южна Америка. Неговите картини отразяват многобройните му впечатления, натрупани от пътешествията му. Слънчевите пейзажи са представени с уникална красота и майсторство.

Христофор Болгар – псевдоним на Христо Попов

Слънцето на свободата

«Фашистът е изгонен от България. Надъ нашата Родина грей слънцето на свободата. Българският народ плува въ море отъ радостъ и съ надежда гледа въ сивълото бъдеще. Отъ всънка българска колиба се издига топла благодарностъ.»

Изъ речъта на софийския министъръ на пропагандата.

С чувство на необременена структура той рисува селските и градски пейзажи и българската възрожденска архитектура. Картините му са излагани в изложби в Португалия, Германия, Франция, Канада и САЩ и са получавали одобрението на критиката, която ги е поставяла на едно от първите места в редица обществени и частни колекции.

Неговият живот бе посветен на изкуството и чрез него на слънчевото бъдеще на България. След 10 ноември 1989 г. Христо Попов взема участие и в борбата на българския народ за преодоляване последиците от 45-годишното комунистическо робство на антикомунистическите сили, включително и като наблюдател по линия на Сдружението за честни избори.

След петмесечието на неговата смърт Българският национален фронт става отново съпричастен към болката на семейството му, както и към болката на всички негови приятели в чужбина и в България от отсъствието на Христо Попов между нас.

Вечна да бъде паметта му!

БНФ, Инк.

**Централен управителен съвет
представителство за България, сп. “Борба”**

Надежда...

След 1989 г. стана традиция да се чества Независимостта на България. Постепенно хората възстановяват и религиозните празници с чиста душа и радост. Това се оказа не толкова лесен процес, тъй като е свързан с психическа травма, която все още не е изживяна.

Годините, изживени под комунистическата диктатура, оставиха трайна следа у хората и за да се променят, ще минат 2-3 генерации, след което ще се забележат реалните промени, за които народът ни мечтае.

От изминалите 22 години трябва да си направим много добра равностметка какво е направено от обещаното. Изпълнено е 10% от многото и големи обещания и особено от БСП и братската им съпартия ДПС. Останалите партии просто се стремят да си запазят мястото в парламента, което им осигурява възможности за лични манипулации и разиграване на "играта", която им носи дивиденди.

Управляващата ГЕРБ се опитва да прокара два жизнено важни закона в пленарната зала. Единият е за прекратяване на трудовите договори на българските дипломати по света, които са били свързани с ДС и лишаването им от правото да заемат държавни и управленчески длъжности. И какво се получи – нищо! Старите дружки БСП и ДПС скочиха разярени и провалиха (поне засега) приемането на закона. Та как ще позволят да загубят влияние, което им носи много добри дивиденди?!

Вторият много труден, но необходим, закон е за конфискацията на имущество, натрупано през годините на "демократията", без да е извършено престъпление, за което се води следствие и законът предвижда конфискация.

Добре. Ако едно лице, което до идването на демокрацията се е водило на работа в някой завод и е получавало заплата от този завод (макар че много често той – спортистът, не знае къде се намира въпросният завод), няколко години след 10 ноември 1989 г. вече е известен бизнесмен, собственик на застрахователна компания, притежава имоти за милиони в страната и в чужбина и след още десет години той има стотици милиони в брой и имоти по цял свят и държавата не може да направи нищо, защото няма закон за незаконно забогатяване, или по друг начин казано – забогатяване по незаконен начин. Каква подигравка с народа, който в крайна сметка е жертва. Като пресен случай – "цар Киро" от Катунца. Престъпник, известен на властите отпреди 10 ноември 1989 г. и допреди няколко месеца управляващите си затваряха очите и останаха изненадани от реакцията на хората. **Трябваше ли да бъде убит човек, за да се обърне внимание на този самозабравил се "цар"? И колко лесно се измъкнаха управляващите – "хулигани, симпатизанти на ФК "Ботев", са виновниците за размириците.** Как никой не обърна внимание досега и не сезира властите за богатството на тази фамилия и не се разследва? А може би няма такъв закон? Е, как да има, та нали трябва да вкараме всички мутри и покровителите им в затвора?!

Само като пояснение: дори и в САЩ – страната на неограничените възможности, се изисква доказателство за произхода на парите. Това винаги се доказва при необходимост.

Миро Гергов

От гореспоменатото е ясно, че в България все още управляват комунистите и кадрите им, подготвени от тях. Най-показателният факт е положението, в което се намират 80 процента от населението ни, хората в пенсионна възраст и пенсиите, които получават (изключение правят пенсионерите, които са били на държавна длъжност преди 10 ноември 1989 г., активни борци против фашизма и заслужили партийни секретари във всяка сфера на държавната система).

Само този факт не е ли доказателство за корумпираната система отпреди и след 10 ноември 1989 г.

Кога ще изгрее слънце на улицата на обикновените българи, които нямаха избор и бяха принудени да изпълняват петилетните планове на БКП само за да оцеляват във времето? По-голямата част от тези хора нямаха смелостта да се противопоставят на системата и преживяваха някак си. По смелите си позволяваха в затворен семеен кръг да коментират или да си кажат по някой друг виц, но нещата свършваха дотам. Липсваше смелост и зрялост, че рано или късно системата е обречена и от активността на хората зависи кога ще дойде този ден. Едва ли някой е очаквал “разпадането” на комунизма тогава и толкова бързо. Защото истината е, че комунизмът не бе унищожен, както се унищожава плевел, той бе заменен с нова, по-просперираща система, наречена “демокрация”, но всъщност това е **неокомунизъм**, която система бе експериментирана в Китай и се оказа, че е по-прагматична от остарялата форма на диктатура, изградена от Маркс, Енгелс и Ленин.

Съществената разлика между капитализма и неокомунизма е, че капитализмът е система, която е избрана още в началото на изграждане на обществото и идва паралелно със законите, които гарантират правата на гражданите и условията, при които ще се изгражда новото общество.

Това не можеше и не стана в България. Ние, които бяхме свидетели на “промените”, си спомняме как станаха те. Част от тези, които ни управляваха, се възползваха от възможността и се обявиха против себеподобните си, желаейки да променят личното си положение и излязат от зависимостта на партията.

Така се изградиха множество партии, повече, отколкото е необходимо за държава като България. Някои като ДПС – противоконституционни, парадираха, че са били малтретирани от властите преди 10 ноември 1989 г., но реално се съюзиха и са били винаги в съюз с БСП (защото там е силата, там е сиренето и хлябът, а и там е и ножът).

Като пример в САЩ има две партии – демократическа и републиканска. Другите като комунистическата не са забранено, но хората тук явно добре разбират опасността, която се крие зад комунистическата или социалистическата идеология и не проявяват интерес дори и да коментират.

За да бъда обективен, бих желал да споделя, че социализмът като идеология съдържа в себе си нещо много прогресивно – равенство между хората относно техните нужди и потребности и в същия момент е в противоречие с индивидуализма и професионалната реализация в обществото. Просто не е възможно ние да допринасяме различно количество и качество в и за обществото, а благата да се разпределят от държавата. Ролята на държавата е ограничена до минимум и в основни линии се свежда до създаване, приемане и гарантиране правата и свободите на своите граждани, защитени от конституцията.

Правосъдието в България е все още в ръцете на корумпирани съдии и прокурори. Изминаха 22 години и все още не може да се създадат независими правораздаващи и следствени органи. Какъв е този парадокс? Не, това е стратегия, която се прокаква много умело.

Човешката история доказва, че има прогрес, когато има конкуренция на базата на качеството на производството и предлагането. Законите във всяка държава се изграждат на тази база. Само тогава няма място за компромиси с непоаялност и корупция в обществото – законодателните и изпълнителните органи.

Какво стана в България?

Едно име бе заменено с друго подобно, но със същата амбиция – собствената реализация! Егоизмът бе на първо място! След него се наредиха още много други, които бяха “поканени” от

обстоятелствата и им се даде възможност да си реализират мечтите, които не можеха по времето на комунистическото управление.

Досега нещата се развиват в полза на управляващите, които в никакъв случай не служат на интересите на България! Проблемите с корупцията не са решени и това е по причина не в интерес на управляващите. В цялата суматоха и безобразие жертвите са едни и същи – обикновените хора, които дадоха живота си за просперитета на България в продължение на повече от 45 години.

След 22 години реалността е трагична и става все по-страшна за обикновените българи. Навсякъде мирише! Хората обикалят по казаните за боклук и търсят парче хляб или нещо друго, което може да им даде искрица живот, пенсиите не стигат за тока, цените на стоките от първа необходимост са европейски, изкупните цени на продуктите са под минимума и в тази реалност правителството отчита прогресивен растеж на икономиката.

На върха на тези проблеми демографският срив е неразрешим. Независимо от правителствената статистика младите хора не виждат изход от мизерията и вместо да мислят да създават семейства, предпочитат да напуснат България с надежда да се реализират някъде другаде. Животът в България е лишен от всякаква логика, корупция, която се прикрива от управляващите и отново за техни лични интереси, е балансирана от правителството. Не случайно Финландия, Норвегия и други не подкрепиха България за Шенген. Добре е, че има страни с демокрация, които не могат да бъдат манипулирани или сплашени от мутрите, когато трябва да вземат решения, които засягат тяхната сигурност. Само по този начин българските политици могат да разберат, че членството ни в Европа е не само привилегия, но и отговорност.

В крайна сметка проблемите, които ни съпътстват през последните 22 години, са разрешими и това зависи от нас. След всеки изминат ден ние се изправяме пред нови и нови проблеми, които са следствие от неразрешените стари проблеми. Има нещо много важно, което искам да споделя. Не може да повтаряме една и съща грешка и да очакваме различен резултат. Едно от преимуществата на сегашната система е, че имаме правото и от нас зависи кой ще ни пише законите и следи за тяхното изпълнение.

Бъдещето на България зависи и може да бъде решено само от младите хора, които са носители на свежестта и аромата на родината ни. Тези млади хора, които бяха прокудени от управляващите през последните 22 години, търсят и намират път за реализация при много по-трудни, но обещаващи условия, те ще се върнат един ден и ще изведат България на правилния път – пътя на прогреса и реализацията за гарантиране условия на добър живот в България.

Всички ние знаем, че това, за което става въпрос, не е тайна за управляващите!

След 10 ноември 1989 г. управляващите изпратиха децата си да учат на Запад, а не в Русия и в "световно известните съветски университети". Родителите не осъзнават, че онова, което ще научат децата им, ще доведе до голяма степен до прогрес на България, особено когато ние, обикновените хора, властващите, изискваме гаранции за нашия живот и прогрес. По-голямата част от децата ще разберат, че прогресът е в свободното мислене и конкуренцията, а не в манипулирането и изнудването на масите. Насилието над мнозинството е водело винаги до недоволство и протест и в крайна сметка сме свидетели на последствията от ограничаването на масите не само в Източна Европа, но и в арабския свят, и този процес ще се задълбочава, докато се получи баланс в обществото. В момента България е в затишие пред буря и няма да мине много време, когато търпението на хората ще свърши и това ще доведе до нови протести. Да погледнем какво става в Русия! Нищо ново – просто хората не желаят да бъдат лъгани, експлоатирани и манипулирани повече.

В заключение: надеждата ни е към младото поколение, което милее за България и патриотизмът е в кръвта им, а не насилствено програмиран. Когато обичаме родината си, където и да сме по света, хората ни приемат по-добре и ни уважават искрено. Камъкът си тежи на мястото!

С непрестанна обич към България и Бог да ни помага.

Миро Герзов, зам.-председател на БНФ

На 20 януари 2012 г. в София, в читалище “Славянска беседа” се учреди асоциация “Радоко” или “Иван Михайлов” като легитимен представител на Вардарските българи (съдебна регистрация от 8 февруари 2012 г.). Поводът е отказа на БЮРМ (Бивша югославска република Македония – името, под което нашата съседка е приета за член на ООН), осъдена от Вл. Панков в Страсбург за незачитане на регламентираното от ЕС човешко право на сдружаване, два поредни пъти да се вслуша в гласа на разума и историята и да регистрира съдебно това сдружение, т.е. то да получи легитимност в публично-правното пространство. Оттук последва и предложението на Вл. Панков за възстановяване на българските училища и на богослужението на български език в БЮРМ за гражданите на тази държава, които се самоопределят като българи. Свободи, които ние, българите, сме имали по тези географски ширини дори по времето на турското робство.

Вместо това на 17 февруари 2012 г. неизвестната експертка на ООН Рита Исак се обърна със следното предложение към правителството на България – “македонският език” да стане “вторият официален език в държавата”, а България да подпише “Европейската харта за регионални и малцинствени езици” и да въведе “двуезично обучение” в българското училища. Въпросната харта е документ на Съвета на Европа, създадена през 1992 г. Предлогът – правителството на България нарушава чл. 54 от Конституцията на РБ – 1991 г., и международното право.

Като регионален или малцинствен език хартата определя този език, който “по традиция се използва от част от населението на дадена държава”, но и двата не са “диалекти на официалния език на страната, нито езици на мигранти, нито изкуствено създадени езици”. Въпросният пък чл. 54 от

Конституцията ни гласи, че “всеки има право да се ползва от националните и общочовешките културни ценности, както и да развива своята култура в съответствие с етническата си принадлежност...”, т.е. майчин език.

Предлаганият обаче от г-жа Исак “македонски език” е **изкуствен език** – известен исторически факт е, че той се създава с политически декрет на 2 август 1944 г. в сръбския манастир “проход Пчински”. Това че въпросната госпожа няма информация за произхода му говори най-зле за институциите и управляващите ги, за които и на които тя работи и служи съгласно установената нормативна основа. Следователно по дефиниция “македонският език” не може да бъде “втори официален език” у нас. Предложението на г-жа Исак е не експертно, а идеологически претоварено становище. То компрометира самата институция ООН, която си позволява да заплаща на такива некомпетентни лица, квалифицирани като експерти, в случая г-жа Исак.

Поради това нека българското Външно министерство и служители на България в ООН, ЮНЕСКО, ЕС, ПАСЕ и др. национални организации бъдат любезни да запознаят тази световна организация с начина на възникване на т.нар. македонски език и т.нар. македонска нация, създадена през 1934 г. с резолюция на Коминтерна. Тази информация няма да е излишна никому. Най-малкото защото ЕС все още не е осъдил именно културния геноцид и генационализация, упражнени от комунистическите тоталитарни режими в бившата СССР, Централна и Източна Европа в периода 1945-1989 г. Всички конкретни резолюции на ЕС, приети до днес, на европейския парламент, на ПАСЕ по повод заклеимяването на комунистическия режим, се отнасят до общите правила на функциониране на политическата му система. Те

обаче изобщо не засягат нейните практики на “генационализация” и “културен геноцид”. А всъщност те са най-тежките престъпления на този режим срещу човечността, защото лишават индивида от правото на национално самоопределение, сиреч етническа идентичност. Измислянето на такива конструкции като “югославска нация”, “съветски народ”, “македонски народ” и т.н. и тяхното въвеждане в структурата на международните отношения като субекти на “народния суверенитет”, освен че налагат американския модел на “политическа нация” в изконната територия на “историческите нации” – Европа, означава разграждането и тоталната подмяна на самоличността на индивида гражданин в тези държави. Това е началната точка на безпроблемното социално инженерство, осигуряващо световното управление.

Заради това да подкрепим инициативата на асоциация “Радко” с многобройни апели и протести в социалната мрежа (вж. www.makedonskatribuna.com), отправени към Народното събрание и правителството на България в защита на каузата: български училища в БЮРМ, изучаване на български (майчин) език и признаване на българския

език като официален език наред с албанския и т.нар. македонски в тази държава. Това ще означава край на сръбско-комунистическата диктатура в БЮРМ, край на привилегиите на “македонистката номенклатура”, управляваща държавата и в момента, край на “комунистическата стратегия” за генационализация на европейските исторически нации.

Нека генупати като А. Тошев (СДС), експрезиденти като г-н П. Стоянов, днешният президент г-н Р. Плевнелиев и инициативни групи като тази на отец Амбарев да намерят нужното място, нужното средство и нужния начин да станат и активни участници в защитата на българския национален интерес.

Съдебната регистрация на асоциация “Радко” на 20 януари 2012 г. в София не е само поредния тревожен сигнал в тази посока. Тя е повратната точка в процеса на възстановяване правата на “българското историческо наследство”. Време е да проумеем, че не икономиката прави нацията, не парите създават духа, а историята, вярата, кръвта, майчиният език! Това е каузата, за която трябва всички да работим. Това е императивът на отечествения ни дълг.

КОМУНИЗЪМ

Камен Найденов,
Италия

В публикуваните материали сп. “Борба” често пише за безотговорната и безнаказана дейност на различни длъжностни лица, членове на БСП и бивши комунисти, от държавния и обществен апарат, която трябва да се окачества като **противодържавна или противонародна дейност**. Такава дейност руши устоите на държавата или престижа, морала и духа на българския народ. Примерите са много и могат да се посочат както във висшите правителствени и граждански отговорни постове, в научните и образователни институти, масмедията (предимно телевизия и преса) и другаде. В

Неблагонадеждност

периода на комунистическо господство “другарите” бяха копирали съветските методи на пресяване на тези, които потенциално са в състояние да провеждат подобна дейност. За да се заеме гадена длъжност, е необходима молба и автобиография. В тази автобиография трябва да се посочат най-подробни данни за произход, родители и родственици (съдени или не от “народния съд”, засегнати или не от национализация и колективизация, интерниране и пр.). Всички тези данни, проверени от секретните служби, водеха до издаване на заповедта за заемане на длъжността или отхвърляне на молбата.

Бях от 10 дни получил назначение като технолог в АРЗ – гара Искър, дипломиран машинен инженер само две седмици преди това, с ентузиазъм и воля да се включа в общите усилия на колектива за предсрочно пускане в действие на завода. АРЗ бе построен по съветски проект и в този период се ръководеше от съветски и български главни инженери, които след дълъг разговор с мен бяха дали съгласие за назначението ми. Неприятен спомен е извикването ми от началник-кадри на завода (Румен Свецаров, известен като такъв преди това на СВ. Синод с изстъпленията си спрямо свещениците), който със заплаха и обидни фрази ми каза, че е научил за това да съм бил преди 4 години следствен, съден (макар и оправдан!) по Закона за защита на народната власт и не е написано в автобиографията. Поради тези факти той ме уволнява като **неблагонадежден** (в тълковния речник може да се прочете: **неблагонадежден** – заподозрян в противодържавна или противонародна дейност). Този метод бе широко използван за осигуряване на комунистическата власт.

Може веднага да се постави въпросът: Какви са днешните методи за предотвра-

тяване заемането на отговорни постове от “неблагонадеждни” лица, които могат да провеждат **противодържавна или противонародна дейност**? Няма такива!

В западните демократични страни съществуват закони, с които при сигнали (преса или дори индивидуални донесения) прокуратурата на съответния град открива съдебно следствие, при което с установяване на такава дейност се стига до присъда с наказателни санкции, предвидени от съществуващи закони. У нас няма случай, например ръководител на телевизионни предавания, да бъде погледен под отговорност за подобни действия, **подмяна на историята, потушаване на истината и лъжи**, професори и социолози **да пропагандират отречена идеология**. За голямо съжаление е и липсата на ясно дефинирани закони за защита от такава дейност.

Без съмнение по тези толкова важни проблеми на Народното събрание и прокуратурата, засягащи **честта и достойнството на българския народ и неговата история**, трябва час по-скоро да намерят своето правдиво разрешение.

Скривана
истина

Още за госиетата

Този проблем се явява един от най-невралгичните на българския демократичен преход. За да разкрием причините за неговото влачение близо 20 години, трябва да дадем отговор на трите фундаментални въпроса:

1. Защо трябва да се разкрият?
2. Кога и как да се разкрият?
3. Последниците от тяхното разкриване.

Като всички тоталитарни системи на управление и болшевишката (съветския тип комунизъм) създаде мощен репресивен апарат за жестоко потискане правата и свободите на личността, като се започне от ЧК на Дзержински, премине се през НКВД на Ягода и Берия и се стигне до страховитото КГБ. По подобие на този болшевишки апарат се родиха и тези на другите по-млади системи на тоталитарно управление – фашистката (италианската на Мусолини с тайната полиция) и нацистката (националсоциализмът на Хитлер с чудовищното Гестапо).

Тези репресивни апарати бяха вътрешно присъщи на трите тоталитарни системи на управление, защото те се мъчеха да реализират една утопична идея както от национална, така и в интернационална гледна точка. Следователно демократичните методи за реализация на тези идеи бяха заобиколени. На помощ дойдоха насилието и демагогията.

За голямо съжаление след преврата на 9 септември 1944 г. съветският тип комунизъм с помощта на съветските танкове се насади и в България. В правителството на ОФ, доминирано от комунистите, последните получават три министерства, включително МВР. Антон Югов – Марсилаца (съветски агент) е назначен за негов министър. Уволнени са всички полицейски началници и служители, над 30 хиляди. Повечето от тях са разстреляни, а останалите – вкарани в затвори и концлагери. От 9 септември 1944 г. до 10 ноември 1989 г. МВР и ДС претърпяват редица реформи и трансформации, но запазват своя партийно-политически репресивен характер. До 1953 г. (смъртта на комунистическия сатрап Йосиф Висарионович Джугашвили – Сталин) МВР и ДС се командват директно от съветските генерали А. Филатов и В. Емелянов и полк. Л. Мищербековски.

Държавна сигурност представлява мощна репресивна структура, насочена към потискане и ограничаване на основните права и свободи на българските граждани, борба с “империалистическите шпиони”, “народните врагове” и “враговете на партията отвън и отвътре”, с което се цели запазването на властта на партийната върхушка.

Следователно отварянето на всички досиета след 10 ноември 1989 г. се яви като обективна обществена необходимост за разкриване на историческата истина и справедливост към хилядите жертви на ДС. Не може след 20-годишен демократичен преход да не знаем кой кой е в тази държава. Нещо повече, на 26 април 2000 г. 38-то НС прие Закон за обявяване на комунистическия режим за престъпен. Ето какво гласи съставът на чл. 2, ал. 1: “Ръководствата и ръководните дейци на БКП са отговорни за: (...)

2. съзнателното нарушаване на основните човешки права и свободи; (...)

7. рушенето на моралните ценности на народа и посегателството срещу религиозните му свободи;

8. провеждане на непрекъснат терор срещу несъгласните със системата на управление и срещу цели групи от населението.”

Тук възниква законният въпрос: Кога трябваше да се отворят досиетата? – Безспорно това трябваше да стане в началото на демократичния преход, както стана в другите посткомунистически държави: Полша, Чехия, Унгария и т.н., придружено с лустрация и търсене на съдебна отговорност при тежките случаи. Ако върхушката на БСП беше отворила сама досиетата още в началото на прехода, това щеше да бъде показател, че тя наистина се е реформирала в духа на западноевропейската социалдемократия, но това не стана. Това обаче не стана и по времето на двете правителства на СДС – на Ф. Димитров и Ив. Костов. Особено по времето на Костов, когато цялата власт беше в СДС. Напротив, самият Костов, верен на своята болшевишка закваска, постави политически чадър над доносчици и агенти на ДС, заемащи възлови места в икономическия и политическия живот в страната. С неговата тайна благословия и на тогавашния министър на външните работи Н. Михайлова бяха назначени и преназначени 61 дипломати – агенти на ДС. Самият Костов като министър-председател грубо се намесваше в работата на Комисията по досиетата на М. Андреев, оказвайки натиск за прикриване на досието на Г. Първанов (агент Гоце), който бе кандидат за президент от БСП.

На 6 април 2001 г. бе създадена Комисия по досиетата с председател М. Андреев, която просъществува по-малко от две години. На 21 януари 2003 г. по нареждане на Г. Петканов – член на БКП, министър на правосъдието на НДСВ, комисията бе разтурена. Независимо от големия натиск, оказан върху комисията от различни по цвят управления, тя свърши много добра работа.

На 19 декември 2006 г. 40-то НС прие нов закон за създаване на комисия за разкриване на досиетата с председател Евтим Костадинов. Започна една много сериозна и всеобхватна дейност в това направление, особено след като на власт дойде Б. Борисов и ПП ГЕРБ. Досега са разгледани над 100 хиляди досиета. Разкрити са сътрудници (доносчици на ДС): в 40-то НС – общо 19 души (БСП – 6, ДПС – 4, “Атака” – 7, БНС – 2, ВМРО – 2); в 41-то НС – 22 души (БСП – 10, ДПС – 8, БНС – 2, РЗС – 2); президенти – един (Първанов – Гоце); служители в президентството – 21; депутати в ЕП – 6; конституционни съдии – 3; ВСС – 15; прокурори – 64; журналисти – 37; служители на висшия клир – 13 (от общо 15 души); дипломати – 24 и т.н.

Комисията “Евтимов” продължава своята много отговорна работа по разкриване на досиетата и в други сфери на обществения живот.

Основна слабост на Закона за досиетата бе, че той нямаше лустрационен характер, а само морален и липса на избирателен подход при тълкуването му. Това в определен смисъл на думата го обезсилва.

Конкретните причини са следните:

1. Не се направи разграничение между доносници и професионални щатни служители на ДС.

2. Не се направи разграничение между двата типа доносници: тези, вербувани при много тежки условия за тях, като политически затворници и концлагеристи; и тези на хубави служби (журналисти, съдии, прокурори, свещеници, учени в БАН, дипломати и т.н.), които по собствено желание, търсейки лични облаги, са ставали доброволно сътрудници на ДС. Те нищо не са допринесли за защитата на националните интереси на България.

Следователно редно ли е да поставим двата типа доносници: **насила-доносници** и **пожелание-доносници** да бъдат сложени в един куп? Докато за първия тип е достатъчно една морална санкция, то за втория тип нормалната демократична санкция е лустрацията, защото, оставайки на възлови постове, те ще продължават да проявяват пряко или косвено зависимостта си от Държавна сигурност и днес.

Особено потресаващ е фактът, че от 15 служители на висшия клир 13 са били доносници на ДС. Каква мерзост е тези "божи" служители да донасят за антиатеистичното мислене и дейност на своите братя. И днес те доказват своя болшевишки манталитет, използвайки сана си за лично облагодетелстване (люксови коли, хотели, фирми и т.н.). Ако Светият синод не ги низвергне, окончателно ще бъде убита вярата на българския народ към българската църква днес. Нещо, което не можаха да направят в продължение на близо половин век Политбюро на ЦК на БКП, ще го направят доносниците им.

Да направим един обективен и безпристрастен анализ на категорията на професионалните щатни служители на ДС. И тук е необходим диференциран подход, който да ги раздели на три групи:

1. Относително неополитически ангажирани служители на ДС – това са служителите в техническите структури (от информация и статистика до картотека и архив (3-и отдел) и шифър и радиовръзки (4-и отдел). За тези щатни служители не бива да има даже и морална санкция, те просто са изпълнявали своите служебни задължения.

2. Служители на политически управления към ДС – от 1944 г.: отдел А – Борба с контрареволуцията; отдел Б – Контраразузнаване; до 1990 г. – Първо главно управление "Разузнаване", Второ главно управление "Контраразузнаване, Трето главно управление "Военно контраразузнаване" (ВКР), Шесто управление "Борба с идеологическата диверсия и противодържавни прояви".

Политическите управления на ДС се командват от Политбюро и ЦК на БКП, а от 1974 г. излиза тяхно решение за пряката подчиненост на ДС на първия секретар на БКП Тодор Живков.

Интересно е да се отбележи, че Първо управление на ДС (1974 г.) наред с отделите за капиталистическите държави – Турция, Гърция, Кипър, Западна Европа и т.н., има отдели и за КНР и Албания (17-и отдел, линия "А"). Най-страшно е Шесто управление, създадено през 1967 г. в структурата на КДС. Към него има следните отдели:

1-ви отдел – Художествено-творческа и научна интелигенция и средствата за масова информация;

2-ри отдел – Младешта, спортни организации и студенти;

3-и отдел – Духовенство, евреите, арменците, белоемигрантите, паметниците на културата;

5-и отдел – Контрареволуционни остатъци, земеделци и социалдемократи, легионери и бивши военни;

7-и отдел – Тероризъм, бягства от страната и т.н.

След 1990 г. Шесто управление е наследено от ГДБОБ.

Каква трябва да бъде тук санкцията? Освен морална, и лустрационна за най-отявлените служители на Шесто управление.

3. За такива като: Мирчоспасовци, Гоговци, Ръжгевци, Горановци и т.н., които лично са участвали в издевателствата и изтезанията на политически затворници, да се приложи търсенето на законна безкомпромисна съдебна отговорност.

Но най-голяма отговорност трябва да се потърси от членовете на Политбюро и ЦК на БКП. И днес синовете и внуците именно на тази червена върхушка продължават да са по върховете на политиката и икономиката. Зад фасадата на "лявата и социалната" БСП те изпратиха генералите от разпуснатите служби на ДС да създадат организираната престъпност в страната – трафик на оръжие, петрол, наркотици, алкохол, цигари, злато, сребро, антики и т.н. А изпълнителите на този престъпен бизнес станаха полковниците, майорите и капитаните, които започнаха да се избиват помежду си пак по указание на

червената върхушка, която е “ни видяла, ни чула” и си стои в топлите кабинети на всички структури на властта. И когато за първи път в 20-годишния “демократичен” преход се появи реална опасност да се разбие това порочно статукво от страна на спечелилите изборите Б. Борисов и ГЕРБ, всички представители на тази меланжево оцветена мафия ревнаха в един глас: “Долу Борисов, Цветанов и ГЕРБ”. Но народът им заби една хубава плесница на миналите избори. Крайно време е вече веднъж завинаги да се сложи край на проблема с досиетата. Нещо, което отдавна се извърши в останалите посткомунистически държави от бившия съветски блок. Там не само се разкриха досиетата, но и се приложиха и адекватните санкции – от моралното осъждане и лустрация до търсенето на съдебна отговорност за най-драстичните случаи.

В противен случай ще продължаваме да бъдем свидетели на този парадокс: експрезидентът Първанов два мандата да бъде избиран като такъв, а всички доносници във всички сфери на обществения живот да се чувстват едва ли не като герои, вместо да сведат глави пред българския народ, на когото причиниха толкова унижения и нещастия. Стига вече 65 години болшевишка доминация в България. Не я ли пресечем, ще си останем най-бедната и нещастна държава в Европа.

Ц. Цанински – председател на Областния съвет на Съюза на репресираните от комунистическия тоталитарен режим и член на Централното ръководство

Поглед към
бъдещето

Доброгетел или трагедия

Пословичното българско търпение едно време се ценеше като положително качество сред редицата други такива, като работливост, патриотизъм, религиозност, пестеливост и т.н. То беше извор на добродушни шеги и вицове, отразявайки едновременно нашето вродено чувство на неизчерпаем хумор и толерантност. То служеше като средство за развлечение, безобидна шеговитост и непринуден смях сред весела компания или между приятели на чашка вино. Още от детинството помня примери на такива остроумия – плод на българския мисловен процес, характерен с безболезнен хумор като антитеза на случайна криза в живота – материална или дори от здравословно естество. Хората тогава бяха други, но и времената бяха много по-различни от сегашните – имаше оптимизъм в душите и надежда за по-добри дни в бъдещето. Тогава дефиниции за наши характерни черти в рамките на духовит хумор звучаха така: “Какво е българин?” и отговорът – „Хибрид от кръстосване на вол и риба, работи като вол и мълчи като риба”. Истината, що лъха от такива лаконични шеговитости сега изглежда дори по-актуална отколкото тогава и придобива по-обемист формат – на кратък фейлетон. В един такъв пример на българска търпеливост трима приятели – българин, англичанин и италианец – стават жертва на океански ураган и попадат като корабокрушеници на един малък неизвестен остров, населен с канибали. Заловени от тях и гледайки пред себе си с ужас огромния казан с кипяща вода,

Милко Мушимов на 80 години – ноември 2006 г.

закачен върху буйния нахладен огън под него – явно предсказание за печален край, те биват внезапно посетени от главатаря на племето. Верен на усвоената канибалска традиция, той пита нещастниците за последните им желания. Англичанинът, въпреки получената лека сърдечна криза, заради тая гемонична манифестация на пиротехнически спектакъл, изказва желание да запали лулата си за последен път. Италианецът – с внезапно побеляла от страх коса – пожелава да чуе любимата си оперна ария на своя портативен неизбежен “ай пог”. Желанията им са удовлетворени и идва ред на българина. За голямо учудване на главатаря нашенецът изисква цялото племе да се нареди пред него на опашка и един по един да му зашлеви гва шамара по лицето! Речено-сторено, но за уверение, че наистина цялото племе е взело участие, българинът настоява за доказателства. Отговарят му, че всичките обитатели на острова са налице с изключение на десетината стари бабички, отговорни за огъня, все още в гората да събират сухи съчки и гърва. Нашенецът настоява и те да дойдат и изпълнят желанието му, както другите преди тях. След като и това е сторено безпрекословно, изведнъж българинът изризва с псувни и проклетия, вади от джобовете си гва револвера и разярено започва да стреля като обезумял от гняв във всички посоки – докато изплашените човекоядци изчезват до един в нагнпревара зад хоризонта. Тримата другари изтичват до брега, издърпват една канибалска лодка във водата и набързо изчезват надалеч, в безопасност. Едва сега англичанинът поема дъх с дълбоко облекчение и пита българина с истинска почуда и нескрито възмущение: “Защо, за Бога, след като си имал това спасително оръжие в себе си през цялото време, не го употреби още в началото?” Българинът, малко учуден, плюе настрана, избърсва с даан устата си и спокойно отговаря: “Как защо бе, човек, нали трябваше да се ядосам по-напред!”...

Едно време се казваше: “Търпение-спасение!” Днес обаче тая наша вродена търпеливост води към неминуема гибел и национално самоубийство за страната ни. Икономическото, политическото и етнодемографското положение в България не е вече източник на шеги и вицове, а реален дамоклев меч, висящ на косъм върху главите на населението – предстояща истинска опасност от безвъзвратно заличаване на Родината ни като суверенна държава. Онова пословично българско търпение вече е почти изчерпано. То се порицава и заклеймява от всеки достоен, честен българин вътре и вън от България. То намира отдушник в разярените вопли на страдащия народ, в бурята на неговото справедливо негодувание – кулминиращи в агонизиращия реф: “Докога?”

В името на славното ни минало, на пролятата геройска кръв, на справедливостта, честта, гордостта и правото ни за по-добра участ и светло бъдеще на идните поколения – нека всички дадем веднъж завинаги на горния болезнен въпрос нашия решителен, сплотен и категоричен отговор: До днес – и нито ден повече! Край на лъжите, на покварата и на политическите въжеизграчи! Край на социалното безправие! Край на модерното робство в страната ни! Край на опасността от превръщане на красивия ни Родопски кът и родното ни Лудогорие във второ Косово на Балканите! Ние няма какво да загубим повече – освен честта си и жалкото си съществуване – стига вече ярем! Арабските народи доказаха на цял свят, че с кураж и решителност са по-силни от бронирани танкове! А у нас такава крайност не е дори и необходима. За нас е нужно само едно: **единство**! Трябва да се отърсим от апатията и “пословичното си търпение”, да изпълим от черупките на мизерното си всекидневие, да отхвърлим от себе си разколническите подбуди за “водачество”, за лична власт и “престиж” и сплотени чрез протести и изборни бюлетини да премахнем кръвопиещите паразити от гърбовете си!

Това може да стане само ако се обединим, сплотим и приютим под крилото на една и само една идейна цел – “За доброто на България” – едно силно спонтанно движение без политически платформи и “водачи” с празни обещания. А не да се самоубиваме чрез разноцветни партии и десетки групировки. Нека отново се замислим сериозно върху съвета на умния Кубрат и да го приложим – с надежда и вяра в силите си, защото това **може** да стане: “Глас народен – глас Божи!” Това е верният изпитан закон, който поддържа истината, изречена преди повече от 200 години от един френски благородник и политически философ, че “всеки народ си има правителство, каквото той заслужава”. А ние заслужаваме нещо много по-добро от това, което имаме – натрапено и завещано от комунистите!

Милко Мушмов, Монтичело, САЩ

“Пог сянката на свободата”

Съдържанието на тази книга е едно затрогващо описание на съдбата на едно младо българско семейство, възроптало срещу жестокостите и тиранията на една човеконенавистна система и отправило се по трънливия смъртно опасен път към свободата. На човек му настръхва косата, като чете за правените стъпки към граничната полоса, една след друга, внимателно, да не се настъпи мина, да се докосне сигнална жица. Всяка една е можело да бъде последната. Какво ли е изпитвала тази майка, носеща в ръцете си невръстното им дете! Гордост за всеки съпруг е да има до себе си една такава смела и предана спътница в живота. Една истинска Българка – македонка. А споветялото ги нещастие със смъртта на любимия син е истинска трагедия за всяко семейство. Напълно разбирам дълбоката душевна бездна, в която са изпаднали след получаване на зловещата вест. И въпреки всичко със своя силен характер и воля са успели да превъзмогнат болката и да постигнат още толкова много в живота.

От 1992 до 1994 г. Милко Мушмов работи в Европейския център за ядрени изследвания в Швейцария (ЦЕРН) в сътрудничество със световноизвестни физици, предимно от Англия, Франция, Русия, Италия, Япония и САЩ. На един българин се е доверила люлката на световната научна мисъл – САЩ, прокуден от собствената си родина България от една човеконенавистна система – комунистическата. Трябва ли да ни учудва жалкото положение, в което е изпаднала днес България? И въпреки това за тези години Милко Мушмов пише:

Милко Мушмов преди да емигрира – в средата на миналия век

“По време на престоя ми в ЦЕРН имах възможност да видя част от Швейцария, Алпите, Монблан, Франция с нейния романтичен Париж, но въпреки природните красоти в сърцето ми винаги България е била на първо място: със своя чист въздух, син простор и неземна прелест!” Може ли любовта към Родината да бъде поголяма?

В страната, приютила ги синовно, Милко се интересува живо и участва активно в политическия и обществен живот. Особено щастлив се е почувствал при избирането на Роналд Рейгън за президент, щастлив да помага с каквото може на неговата

кауза, в която той вижда отразени и своите лични възжеления. Лично от Рейгън Милко Мушмов получава дузина писма, картички и снимки, а също и Почетен медал за заслуга в знак на благодарност за оказаната му подкрепа. За Роналд Рейгън Милко Мушмов казва: “Той беше геният, който замени атмосферата на отчаяние с оптимистични надежди!”

През целия си имигрантски живот Милко Мушмов е член на Българския национален фронт, сътрудничи на сп. “Борба”, “Свобода”, вестниците “Прелом”, “Подем”, “Народен будител”, “Св. св. Кирил и Методий”. И никога не го напуска вярата да види един ден родината си България свободна:

*Ще дойде той, очакваният ден,
и в утрото със светнали зеници
към теб, Родино, в тоя час свещен
ще литнем ний свободни като птици!*

(“Вяра” от Милко Мушмов)

Георги Чаракчиев

Спомен

Февруарски вълнения

13 февруари 1943 година – убийството на ген. Луков. Събитие, което определи решително бъдещето на страната ни. След него и смъртта на цар Борис

III – тези два момента решително повлияха за изхода на Втората световна война, предопределяше загубата ѝ. Това безспорно ще реши и нейната съдба. Ген. Луков беше приятел на Германия, но преди всичко беше най-вещият неин военен пълководец и стратег. В последните свои месеци търсеше начин как страната ни да се освободи от военно участие и да осигури освобождаването от зависимостта на силите от Оста и неучастие във войната. Мисията на генерала бе известна на съветското разузнаване. Те търсеха и намериха начин да го погубят. Терористът Лев Главинчев осигури неговото убийство. Тази историческа истина тепърва ще бъде разкрита. Видният легионерски деец Дянко Марков хвърля светлина по въпроса в своето издание “Легионерството”. В настоящия момент подготвя новото си научно издание, в което още по-убедително третира този въпрос.

Тук бих искал да споделя за моя спомен от самото убийство и за контактите ми с ген. Луков като водач на щаба на ученическите легиони към ОМД на Георги Раков – апостола на младите легионери, посочен още в първия ден след 9 септември 1944 г. Имах възможност няколко пъти да бъда в контакт с генерала и неговия секретар Никола Цонков. За мен това беше рядък момент, в който неукротима енергия, прозорливост и любов, особено към младежите на легионерските звена в страната, беше завладяло българската общественост в тези особено решителни моменти за България. Бе превърнала личността му в надежда за спасителното утре на Родината. Изпитах гордост, че съм се докоснал до него в изпълнение на задачите, които той провеждаше с плам, с готовност да отдаде всичко от себе си за страната в най-решителния момент за България.

Помня какво преживях на 13 февруари около 20 часа. Неговата дъщеря първа ме уведоми за злодейския куршум. Живееха на 300-400 м от “Артилерийска” 1, а аз на бул. “К. Стоилов” 4, до паметника на Левски. Заварих я до трупа му на входа. Трудно ми е да се връщам към този спомен. Цяла нощ обхождах столицата. Събрахме се на площада пред съветското посолство, на ул. “Московска”, с тревожни презгърдки и вълнения за водача генерал. Протестирахме с готовност да браним честта на родината и нейния велик син. На другия ден в нашите колони пред църквата на Военното на Н. В. училище имаше някакъв смут. Беше пуснат слух, че цар Борис има пръст в това убийство. Но това не ни подведе. Знаехме кой има интерес ген. Луков да го няма. Ние останахме верни пред неговата памет, но събитията след това станаха фатални за България.

В паметта на младите поколения легионери и националната младеж ген. Христо Луков заема най-почетно място като велик пълководец, родолюбец и водач.

27 февруари 1948 г.

Нощта на 27 февруари, една изключителна нощ! След 9 септември 1944 г., още в първите дни, навред в страната бяха извършени кървави злочестия към българското легионерство. И не само към него, а и към всички честни антикомунистически настроени хора, предимно изтъкнати първенци в градове и села. След като беше минал народният съд и преди него бяха избити и заровени в урви и кладенци, по долини и дерета, най-безчовечно, дейците на българските национални легиони. Безчовечните безчинства, специалните процеси, стъкмени от ДС, ликвидираха най-зрялата българска интелигенция, дейци на българското православие, будни интелектуалци, творци и предани селски стопани, заровени и незаровени, без

техните близки да знаят къде да палят свещи за помен. И все пак имаше останали живи и пълноценни граждани, изповядващи преданост към Родината, почтени дейци на различните исторически институции, между тях и дейци на СБНА, за които Георги Димитров беше наредил: “Избявайте легионерите...”

ДС и военното разузнаване бяха успели да скалъпят т.нар. Легионерски процес 2, преди него имаше Легионерски процес 1. Само за една нощ в цялата страна, за 4-5 часа бяха извършени масови арести. Запълнени бяха килиите на ДС до Львов мост и Централния затвор в столицата. Започна процес на разследване по предварително изготвен план, да се формира съдебно дирене и в него да бъдат осъдени най-първите, останали още живи легионерски дейци.

В книгата си “Народен съд. Кому и защо беше нужен?”, издание 1990 г., един от организаторите и дейците на ДС П – Семерджиев споделя: “Мога да говоря съвършено определено, че във всички конспирации, които бяха създадени и наречени легионерски, имаше участие преди всичко българската ДС.” Създадена от ДС беше т.нар. агентурна група Х-11. В резултат на този процес, проведен на 27 юли 1948 г., бяха осъдени на смърт, доживотен затвор и други степени десетки легионерски дейци от елита на легионерското движение. Тогава бе решена съдбата на стотици хора. След 10 ноември 1989 г. с тези материали от агентурна група Х-11 и другите легионерски дела българското легионерство беше злепоставено, защото беше създадо огромна сила от цяло поколение дейци. То застрашаваше другите лъжедемократи и патриоти, втурнали се да се представят за предани “родолюбци”.

По този въпрос има издадени редица публикации, включително в сп. “Борба”. Потулени бяха истини, които можеха съвсем различно да повлияят на тяхното обществено политическо лице. По тази тема сме публикували в сп. “Борба” и аз, и Васил Златаров, и др. А цялостна оценка готви Дянко Марков, чиито материали скоро ще бъдат публикувани. Новите поколения на БДФ трябва да се запознаят с истината.

Ето как гнес изживявам тези “февруарски вълнения”, в напредналата си възраст и с безпокойството, че новите поколения имат неотменен дълг да разкрият потулени факти и обстоятелства за българското легионерство.

Не се ли вижда как БСП досега многократно се мъчеше да прикрива много исторически истини за недостойните си дела? Народът ни трябва да знае своята история и всичко, което е нужно, за да заживее спокойно и пълноценно под чисто небе!

Костагин Семерджиев

Пишат ни

Драга редакция,

Писмото на г-н Начев до главния прокурор, отпечатано в бр. 1 от 2012 г. на сп. “Борба” ме настрои истински оптимистично. Прав е г-н Начев, че трябва най-после да влезе в дневния ред на управляващите разследването на убийците, биячите, мъчителите на невинни хора, от комунистическите властващи банди. Да се установят техните престъпни злодеяния през управлението им и да получат заслужаващото възмездие. Но едва ли това ще се случи, след като за управляващите през последните 20 години, ни повече, ни по-малко, дейността им по това време не се явява недостатък, за да им се повери възстановяване на законността сега, и то с вота на българските гласоподаватели.

За този брой на “Борба” ти изпращам една моя публикация, в която описвам събитията по 9 септември, засягащи много семейства, включително и моето.

С пожелания за здраве и успех, твой

Г. Чаракчиев, Германия

Уважаеми г-н Спасов и редактори на сп. “Борба”,

Аз не съм член на Националния фронт, но от години следя неговата дейност. Още от първите конгреси от 1947 г. виждам, че България съществува и я виждам само във вашето лице.

Възхитен съм от сп. “Борба”, което получавам редовно, ненадминато по съдържание и патриотизъм. Получавам и в. “Прелом”, но напоследък стана с политическо съдържание. Получавам също така и сп. “Един завет”, което също бих препоръчал като много добро, патриотично и с антикомунистически дух.

Трудно ми е да опиша с какво възмущение присъствах на 30-ия конгрес на Националния фронт, състоял се във Военния клуб в София, като гост делегат от Българския демократически форум заедно с председателя проф. Карастоянов. Болно ми беше, че преди да му се даде думата за приветствие от името на БДФ той напусна конгреса. На следващото заседание на Националния съвет на БДФ като член на контролния съвет му зададох въпроса “Защо напусна конгреса на Националния фронт и лиши БДФ да поднесе приветствие на Конгреса?” Той отговори, че е обиден, тъй като преди него е дадена думата на по-незначителни групировки, което не го оправдава.

Сега по повод една публикация в сп. “Борба”.

Това да се обърне към вас и сп. “Борба”, г-н Спасов, относно публикуваното писмо на Кирил Крумов от Враца на стр. 27 (ноември 2011 г.). В него г-н Крумов подробно описва живота на легионерската организация във Врачанската мъжка гимназия, но до неговото напускане на гимназията, и не споменава, че след него водач на легиона 1943-1944 г. става Павел Атанасов Пелинков – моят брат. Той завършва гимназията през юни 1944 г. и през септември същата година следваше да предаде водачеството. Беше отличен ученик, през лятото на 1944 г. кандидатства медицина и бе класиран на трето място по успех в списъците. Впрочем трябва да отбележа, че в легиона членуваха предимно отличниците на гимназията, за разлика от РМС, където членуваха предимно слаби по успех ученици, които впоследствие ни управляваха 45 години.

На 9 септември 1944 г. брат ми още от улицата е прибран от ДС. Чудехме се защо на обяд не се прибра, когато същия ден към 16 часа пред къщата ни на ул. “Лукашов” 10 (сега Дом на техниката) пристигнаха 2 джипа и в двора нахълтаха 7-8 гащници с каскети, претършуваха къщата, като че бяха собственици, прибраха легионерски карти и значки, взеха и циклостила, като накрая прибраха и мен (бях в 6-и клас на гимназията). Затвориха ме в една обща стая на четвъртия етаж на ДС заедно с двадесетина души, а впоследствие ни прехвърлиха в килии, но брат ми не го видях. Мен ме пуснаха след един месец, а брат ми въпреки повиквателните заповеди от Военното окръжие, едва след два месеца, и то във връзка с последното строго писмо от Военното окръжие до ДС “Павел Атанасов Пелинков подлежи да влезе в казармата, или го съдете, или го пуснете”, подписано от един полковник. Благодарение на това писмо брат ми се спаси в казармата. Когато го пуснаха от ДС, целият му абитуриентски костюм бе в кръв в резултат на разпитите.

През това време, когато сме били задържани, местните комунисти в с. Галиче, Белослатинско, където баща ни имаше бакалница (под името Врачанина), за да измъкнат пари, го притискали в общината, като му обещали да пуснат децата му от Врачанския затвор. По думите на майка ни той отнесъл и им дал 30 хиляди лева – всичко, което имал, но поискали 200 хиляди лева, които нямал. Връщайки се от общината легнал, в сърдечната област му излязло червено петно като юмрук и същата нощ починал. Майка ни отнесе тайната в гроба, тъй като се страхувала да не отмъщаваме за неговата смърт и да отидем по затворите.

Едва сега от книгата на В. Лилевски “Галиче през вековете” на стр. 107 за репресиите след 9 септември 1944 г. пише, че бакалинът Атанас Пелинков (Врачанина) е жестоко бит и е починал.

Брат ми спаси живота си в казармата, след което записа медицина в София, но не се отърси от измъчвания и арести от ДС до 1948 г., когато трета година в медицинския факултет, отличен студент, бе изключен завинаги. “Невъзвращаем”, след което тръгна по мъките на затворите и завърши млад живота си (погребан във Враца), без да осъществи мечтите си на патриот и родолюбец за България, без някой да се сети и спомене неговото име досега. Така завърши живота си последният водач на легиона на Врачанската мъжка гимназия. Такива като Павел Атанасов Пелинков и баща му – жертви на комунизма, никой не ги помни и не знае нищо за тях, а те са хиляди в България.

Да живее България и пребъде делото на жетвите на комунизма.

Любомир Пелинков, Плевен

Има ли сърце, което да не изпита болка, когато се сети за тази дата – 1 срещу 2 февруари 1945 г., за разстреляните и хвърлени в ямата, за хилядите избити из цялата страна.

Тази дата трябва да остане най-големият траурен ден за България. Тази дата ще остане и най-големият срамен ден – затрила своя ум.

Независимо от температурата от 20 градуса, присъстваха много хора в черквата “Св. св. Кирил и Методий” на панихидата и поднасяне на цветя пред паметника на репресираните пред общината. Инициатори – Съюзът на репресираните, БНФ, Инк., и Сдружение “6 април” – Пловдив.

Д-р Иван Дочев (с вдигната ръка) – почетен председател на Българския национален фронт, Инк., след произнасяне на словото си на 29-я конгрес на организацията, приема нестихващите аплодисменти на делегати и гости. До него е председателят на БНФ, Инк., дипл. инж. Александър Дърводелски. Конгресът се проведе през май 2004 г. в София – Тържествената зала на Централния военен клуб.

Уважаеми г-н Спасов,

Получих редактираното от Вас списание, за което благодаря. Бях приятно изненадан да прочета името си за изпратените материали по повод гаврата с паметта на ген. Луков – този изключителен българин и водач на СБНЛ. Той и моят баща са родени на една и съща дата, служили по едно и също време като артилеристи във ВНВУ и участвали в Балканската война на близки позиции. Помня, че след злодеянието пратените убийци комунисти се укриха в помийните канали на Перловската река. Така “вонята” на тези канали е останал в партията им и в участниците (безспорно и в поколението им!). Мерзостта на това деяние показва несъстоятелността на комунистическата идеология да се наложи по интелектуален път!

Оставам с отлични впечатления и отзвук на рядко изразителната Ви статия, стил и език. Дано са много читателите, вникнали в съдържанието ѝ.

Приемете моите сърдечни пожелания за здраве и плодотворна дейност през текущата година.

Със зачитане: Камен Найденов, Италия

Отец Христофор Събев отслужва панихида на лобното място "Черната скала" край Самоков, където са избити от комунистите стотици български граждани без съд и присъда, само за това, че ненавиждат комунизма (на панихидата присъстват д-р Иван Дочев – в кръгчето на преден план, и инж. Александър Дърводелски – второто кръгче).

ВЪРА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Гробът на д-р Иван Дочев в Шумен

(паметната плоча е поставена на 14 май 2006 г.)

**Въра
Сила
Суверенитетъ**

Печатъ: Отечество ООД